

L'escala de la vedet

NARCÍS COMADIRA

Hi havia una vedet(a)
que escombrava l'escaleta
Tant i tant la va escombrar
que es va dir: meva serà.

Sempre que baixo l'escala
ho faig molt a poc a poc
bellugo natges i plomes
però jo quasi no em moc.

Xuclo totes les mirades:
uns pendants dels lluentins,
altres pendants de la seda.
altres més del que hi ha dins.

Altres es miren les perles.
altres busquen el brillant,
però tots miren l'escala
quan jo baixo triomfant.

És meva, és meva,
l'escala de la vedet.
És meva, és meva,
tant si fa calor com fred.

COR

És seva, és seva,
ella sempre es la millor.
És seva, és seva,
tant si fa fred com calor

Quan hi sóc encimbellada,
fulgurant dins del lamé,
i començo la baixada,
sempre penso: ai! que cauré!

Però com que jo em sé moure
no em fan cap nosa els plomalls.

De mirar on poso la pota
no faig pas escarafalls.

Em dic: baixa amb compte, noia,
ja que et pots entrebancar
i allà on hi ha vedet caiguda
tothom vol sucra-hi pa.

És meva, és meva,
l'escala de la vedet.
És meva, és meva,
no en daré ni un graonet.

COR

És seva, és seva,
que la baixa com ningú.
És seva, és seva
no la vulguis baixar tu.

COMADIRA, Narcís (2003): *Formes de l'ombra. Poesies 1966-2002*.
Barcelona: Edicions 62 - Empúries.